

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ โรงแรมชัยคณารानी อ.เมือง จ.พัทลุง
๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๑

โดย

วันชัย ภู่งาม

ณ กาลครั้งหนึ่ง

ที่ โรงแรมชัยคณาธานี อ.เมือง จ.พัทลุง

๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๑

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

เมื่อวันที่ ๗ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๖๑ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ประธานกรรมการมูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา และวิทยากร ผศ.อรรณพ หอมจันทร์ อ.ธีรพันธ์ ครอบงุทธ และ อ.คำปิ่น อักษรวิสัย ปธ.๙ ได้รับเชิญจาก คุณโอ ปวีร์ คชภักดี ศิลปินนักร้อง นักดนตรีและนักแต่งเพลง สมาชิกชมรมบ้านธัมมะ มศพ. หมายเลข ๘๘๗ เพื่อไปสนทนาธรรมที่ โรงแรมชัยคณาธานี อำเภอเมือง จังหวัดพัทลุง ระหว่างเวลา ๑๐.๐๐ น. - ๑๖.๐๐ น.

จากการที่ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ได้รับเชิญจาก คุณโอ ปวีร์ คชภักดี ศิลปินนักร้อง นักแต่งเพลงหนุ่มผู้มากความสามารถ ไปสนทนาธรรมที่ จังหวัดพัทลุงในคราวนี้ ในวันแรกที่ท่านอาจารย์เดินทางไปถึง เจ้าภาพได้กราบเรียนเชิญท่านอาจารย์และคณะผู้ติดตาม ไปรับประทานอาหารกลางวันที่บ้านพักของคุณโอและครอบครัว บ้านเพ็ญภักดี เลขที่ ๑๑๒ ถนนประชาบำรุง ตำบลคูหาสวรรค์ อำเภอเมือง จังหวัดพัทลุง เป็นเหตุให้หลังการรับประทานอาหาร ท่านอาจารย์เมตตาให้มีการสนทนาธรรมขึ้นที่บ้านหลังนั้นด้วย

การสนทนาธรรมที่บ้านของคุณโอ ปวีร์ เป็น ณ กาลครั้งหนึ่ง ขณะหนึ่ง ที่ซาบซึ้งใจยิ่ง ไม่เพียงแก่ คณะของผู้ที่มีโอกาสติดตามท่านอาจารย์ไปในคราวนี้ แต่เป็นกาลอันประเสริฐยิ่งของการเกิดขึ้นของกุศลทุกประการของท่านเจ้าภาพและทุกท่านในวันนั้น เฉพาะอย่างยิ่งคือปัญญา ความเข้าใจพระธรรมที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้และทรงแสดงไว้ ซึ่งจะสะสมไปในจิต ไม่มีใครจะสามารถลักขโมย แย่งชิง เอาอริยทรัพย์อันมีค่ายิ่งที่สุดในสากลจักรวาลนี้ไปได้ แต่สะสมแล้วในจิต อันจะเป็นที่พึ่งแท้จริงแก่หมู่สัตว์ผู้ยังข้องอยู่กับการเดินทางอันยาวนานในสังสารวัฏ อันหาเบื้องต้นเบื้องปลายที่สุดไม่ได้

หลังจบการสนทนาธรรมที่บ้านยังพอมีเวลาเล็กน้อยก่อนที่จะค่ำ ท่านเจ้าภาพได้เมตตาพาพวกเราเดินทางไปชมสถานที่ท่องเที่ยวสำคัญ ๆ ของจังหวัดพัทลุง จากนั้นจึงพาคณะฯ เข้าพักที่โรงแรมซีดีพาร์ค ก่อนที่จะเดินทางไปสนทนาธรรมตามที่ได้จัดไว้ที่โรงแรมชัยคณาธานีในวันรุ่งขึ้น คือวันที่ ๗ พฤศจิกายน

ขอนำความการสนทนาธรรมบางตอนในช่วงเช้ามืดที่บ้านพักไว้ เพื่อประโยชน์แก่ท่านผู้อ่านตามสมควร ซึ่งการสนทนาธรรมที่โรงแรมชัยคณาธานี ที่จังหวัดพัทลุงในครั้งนี้ ประสบผลสำเร็จอย่างยิ่ง สมตามความตั้งใจของท่านเจ้าภาพคือคุณโอ ปวีร์ คชภักดี ที่มีกุศลศรัทธาเพียรพยายาม

อย่างยิ่ง จัดการสนทนาธรรมครั้งนี้ด้วยตัวเอง ทั้ง ๆ ที่เวลาว่างจากการเป็นศิลปินก็มีอยู่น้อยมาก โดยใช้เวลานานนับเดือนในการเตรียมการประชาสัมพันธ์ เผยแพร่เชิญชวนให้บุคคลจากจังหวัดต่าง ๆ ทางภาคใต้ได้มีโอกาสสำคัญนี้ ในการเข้าร่วมรับฟังความจริงที่ถูกต้องตรงตามที่พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดงไว้ กว่าจะมีวันนี้ได้ คุณโอต้องเดินทางขึ้นลงกรุงเทพฯ-พัทลุงหลายครั้ง เพื่อติดต่อเรื่องสถานที่ และการจัดการอื่น ๆ และจากการที่คุณโอได้ปิดป้ายโฆษณา และออกอากาศทางสถานีวิทยุ เชิญชวนผู้สนใจนอกจากจังหวัดพัทลุงแล้วก็มีผู้สนใจเดินทางมาจากจังหวัดตรัง สุราษฎร์ธานี สงขลา และยะลาด้วย

เป็นความสำเร็จจากความตั้งใจของคนหนุ่มคนหนึ่งที่น่าทึ่งและน่าอนุโมทนาอย่างยิ่ง แสดงถึงกำลังของการสะสมมา ดังคำที่ท่านอาจารย์กล่าวไว้ในที่สนทนาที่บ้านพักของคุณโอก่อนหน้านี้อย่างน่าประทับใจยิ่งว่า "...ต้องทราบว่าคุณโอไม่ธรรมดา เพราะว่าจริง ๆ แล้ว ธรรมะเป็นเรื่องที่ยาก และทุกอย่างที่เกิด ไม่มีใครไปเตรียมล่วงหน้าเลย ว่าคุณโอจะต้องได้ฟัง แล้วก็จะต้องมีความสนใจถึงระดับนี้ แต่ว่า ทุกอย่างต้องเป็นอย่างนี้ ตามที่ได้สะสมมา จะเป็นอย่างอื่นไม่ได้เลย..."

คุณปวีร์ :

"พระพุทธศาสนาที่ชาวพุทธไม่รู้จัก" คำนี้ ฟังเมื่อไหร่ อ่านเมื่อไหร่ก็จริงแท้ จริง ๆ เพราะจากประสบการณ์ของผมเอง ตั้งแต่เด็ก ถูกพ่อแม่สั่งสอนให้กราบพระพุทธรูป ไหว้พระ ไหว้บุคคลที่เราเข้าใจว่าท่านคือพระพุทธเจ้า แต่เราไม่ทราบเลยว่า เหตุใดท่านถึงมีพระนามว่า พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า

และเรายังถูกปลูกฝัง สอนให้ทำในสิ่งที่ผิด ๆ มาตลอดตั้งแต่เด็กจนโต
ทุกคำ ไร้ซึ่งความเข้าใจ หากเราพิจารณา ถ้ามองตัวเองดู เราจะเข้าใจ
จริง ๆ ว่า (ที่ผ่าน ๆ มา) ไม่มีความเข้าใจเลย ถ้าเราไม่ได้ศึกษาจริง ๆ
ทำความเข้าใจจริง ๆ เราจะไม่วันเข้าใจเลย แต่เมื่อใดที่เราได้ฟัง
คำจริง เมื่อนั้นเราได้พิจารณาตาม ความเข้าใจย่อมเกิดขึ้นแน่นอน
วันนี้ ที่เรามาพบกัน ณ ที่นี้ ณ ขณะนี้ ก็เป็นไปเพื่อความเข้าใจขึ้น
ในคำสอนของพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า

คุณจำลอง :

สวัสดีครับอาจารย์ ผมก็ติดตามอาจารย์มาตลอดในทีวี ผมชื่อ
จำลอง ปทุมสวัสดิ์ เป็นข้าราชการบำนาญ กระทรวงสาธารณสุข
ครับ...คำว่าบุญครับ บุญที่เราต้องการกันมาก ทุกคนต้องการบุญ
บาปคือชั่ว บุญคือดี ตามความรู้สึกของคนทั่วไป บุญคือความสุข
และตอนนี้ คำว่าบุญแปรสภาพเป็นเงินทองทั้งนั้นแล้ว ตอนนี้ ผม
ยกตัวอย่าง เหมือนเรื่องกฐินตอนนี้ ผมไม่ใช่ว่าเป็นคนรุนแรงอะไร

ไม่ใช่ แต่ผมดูพระพุทธรเจ้าบัญญัติ การทอดกฐินสิ่งเดียว กฐินคือ ถวายผ้า หลังจากฤดูฝน ให้พระได้สับเปลี่ยนผ้า ผ้าก็ไปตัด ไปเย็บ ไปย้อม ถ้าผมจำไม่ผิด พระพุทธรเจ้าก็บัญญัติอย่างนั้น

แต่ว่า ตอนนี้ มันไม่ใช่แล้ว มันเป็นพุ่มกฐิน เงินทอง แข่งขันว่าวัด นั้นได้กี่แสนกี่ล้าน มันคนละเรื่องกัน (กลายเป็นเรื่อง) ทำบุญทำ ทานเพื่อได้ขึ้นสวรรค์ ญาติพี่น้องพ่อแม่ผม ก็ชวนกัน ผมว่าไปกัน ใหญ่แล้วตอนนี้

ท่านอาจารย์ :

คำที่กล่าวว่า กฐินตามพระธรรมวินัย ไม่ใช่เรื่องเงินทอง เป็นการ ถูกต้อง แต่ว่ายุคนี้สมัยนี้ ไม่เข้าใจ เพราะฉะนั้น กฐินไม่ใช่กฐิน แต่ เป็นเรื่องเงินทอง เพราะว่า ถ้าเป็นกฐินจริง ๆ ไม่ใช่หน้าที่ของคฤหัสถ์ เป็นเรื่องของพระวินัย ขอเชิญคุณธีรพันธ์

อ.ธีรพันธ์ :

กฐินเป็นคำคำหนึ่ง ความหมายก็คือ ไม้สะดึงสำหรับชิงผ้า ทำจีวร สำหรับภิกษุที่จำพรรษาครบ ๓ เดือน เมื่อออกพรรษาแล้ว มีเรื่อง ที่ ท่านแสดงไว้ในพระวินัย ก็คือ ภิกษุจำนวนหนึ่ง ๓๐ รูป ไปเฝ้าพระ ผู้มีพระภาค แต่ว่าในระหว่างทางไปไม่ทัน ก็พักอยู่ที่เมืองสาเกต

ภิกษุที่พักอยู่ก็มีใจคิดถึงว่า ระยะทางเพียง ๖ โยชน์ แต่เราก็ไม่ได้ไปเฝ้าพระผู้มีพระภาค จนออกพรรษาก็กระทำปวารณาแล้วก็เดินทางไปเฝ้าพระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคก็ตรัสปราศรัยถึงความเป็นอยู่ ภิกษุอาคันตุกะซึ่งเป็นชาวปาฐะรัฐ ๓๐ รูป ก็ทูลตอบว่า ที่มาระหว่างทางมีหล่มเลน เต็มไปด้วยน้ำ เป็นเหตุให้จิวรเปียกชุ่ม เป็นเหตุให้พระผู้มีพระภาคทรงอนุญาตให้กรานกฐิน คือการกระทำกฐินกรรมสำหรับภิกษุที่ออกพรรษาแล้ว จะได้มีผ้าไว้สำหรับใช้ แต่ในระหว่างที่แสวงหาผ้า ต้องกระทำภายใน ๑ เดือน หลังจากออกพรรษา ภายใน ๑ เดือนต้องทำการกฐินให้สำเร็จ ถ้าเลยจากนั้นก็กระทำไม่ได้ ต้องภายใน ๑ เดือน เป็นเรื่องของผ้า เป็นเรื่องของภิกษุที่ท่านจะร่วมกัน สามัคคีกัน ที่จะกระทำผ้าผืนใดผืนหนึ่ง สำหรับภิกษุที่ทรงคุณหรือภิกษุที่สมควรจะได้รับ เช่น ภิกษุที่เป็นพหูสูต เล่าเรียนพระพุทฺธพจน์ ในที่ประชุมสงฆ์ก็พร้อมเพรียงกันถวายให้ภิกษุรูปนั้นได้ผ้าไว้ใช้สอย หลังจากที่อยู่จำพรรษา เป็นเรื่องของภิกษุไม่ใช่เรื่องของคฤหัสถ์ ที่จะมาเกี่ยวข้อง เพราะคฤหัสถ์ได้ยินเรื่องนี้ที่ใคร่คิดถึงเรื่องเงินทองทั้งนั้น ไม่ได้คิดถึงเรื่องอื่นเลย คิดเพียงที่จะควักเงินให้ และจะกฐินหรือไม่ใช้กฐินก็ตาม เงินทองไม่สมควรแก่ภิกษุ

ท่านอาจารย์ :

ชีวิตของพระภิกษุ ไม่ง่าย ต้องเป็นผู้ที่มั่นคงในพระธรรมวินัย และรู้ว่าตนเองสามารถที่จะขัดเกลากิเลสในเพศบรรพชิต ตามพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรงบัญญัติไว้ เพราะฉะนั้น ผ้าเป็นสิ่งซึ่ง ไปขอคนอื่น ชาวบ้านที่เขาไม่ได้บอกไว้ว่า ถ้าท่านประสงค์สิ่งใดก็ขอให้บอก เพื่อ

ว่าจะได้ถวาย ที่ใช้คำว่า ปวารณา หมายความว่า รู้ว่าชีวิตของพระภิกษุ ดำรงอยู่ยาก เพราะฉะนั้น คฤหัสถ์ก็คิดว่า สิ่งใดที่จำเป็นต่อพระภิกษุ แต่พระภิกษุไม่สามารถที่จะไปเอ่ยปากหรือแสวงหา หรือว่าไปซื้อ หามาได้ เพราะว่า เป็นผู้ที่ไม่มีเงินและทอง ก็ปวารณา แสดงความ ประสงค์ว่า ภิกษุรูปนั้นมีอะไรที่ต้องการก็ขอให้บอก ชาวบ้านผู้นั้น ก็จะทำได้ ถวายให้

...ด้วยเหตุนี้ สำหรับผู้ที่เป็นพระภิกษุ แต่ไม่มีใครปวารณา ก็ไปหา ผ้าตามที่ต่าง ๆ ตามมีตามได้ ป่าช้าบ้าง อะไรบ้าง นี่คือชีวิตที่ บริสุทธิ์อย่างยิ่ง คือไม่เอ่ยปากแม้แต่จะขอ ซึ่งเป็นการรบกวนคฤหัสถ์ เพราะเขาจะลำบากแค่ไหนใครจะรู้ ชีวิตของใครก็ไม่สามารถที่จะมี คนอื่นรู้ได้

ด้วยเหตุนี้ เรื่องของ กรานกฐิน ซึ่งหมายความว่า การกระทำกฐิน ตามพระธรรมวินัย เพราะกฐินคือผ้าสำหรับพระภิกษุที่ เมื่อต่างคน ต่างแสวงหากันมาแล้ว ก็ร่วมกัน ทำผ้าผืนนั้นให้เป็นผ้าที่สามารถที่จะ เป็นจีวรหรือเป็นสบงหรือเป็นผืนหนึ่งผืนใดก็ได้ ที่จะให้ภิกษุผู้ขาด ผู้จำเป็นต้องใช้ โดยต้องได้รับอนุมัติจากสงฆ์ว่าจะมอบผ้าผืนนี้ให้ ใคร ทั้งหมดขัดเกลากิเลสชนิดซึ่ง ไม่ใช่อยากได้ก็ขอ หรืออยากได้ก็ ทำอย่างนั้นอย่างนี้ เพื่อที่จะได้มา แต่ต้องขัดเกลากิเลสอย่างยิ่ง

โดยศึกษาพระวินัยอย่างละเอียด ว่าแม้แต่สิ่งหนึ่งสิ่งใดก็ตาม ต้องให้เป็นไปตามพระวินัย ซึ่งขัดเกลากิเลส

ด้วยเหตุนี้ คฤหัสถ์ก็สามารถจะถวายเป็นกฐินได้ เพราะทรงอนุญาตไว้ ถ้าภิกษุหาไม่ได้ ลำบากมาก ผ้าไม่พอ คฤหัสถ์ก็ถวายเป็นผ้า เพื่อเป็นกฐิน ตามพระวินัย หมายความว่า เป็นผ้าที่ได้รับจากคฤหัสถ์ ในโอกาสพิเศษ ในกาลพิเศษ พ้นจากกาลนั้น เวลานั้น ก็ไม่ใช่กฐิน เพราะบัญญัติไว้ในเวลาที่จำกัด แสดงถึงความสามัคคี ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียว การสละ และการจะมีชีวิตอยู่ร่วมกัน ด้วยความผาสุก ไม่ใช่ด้วยการแก่งแย่ง ไม่ใช่ด้วยเหตุอื่นใด...

...ด้วยเหตุนี้ เมื่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงอนุญาตให้คฤหัสถ์ถวายเป็นกฐินได้ คฤหัสถ์นั้นก็ถวายเป็นกฐิน เฉพาะกฐิน เท่านั้น!! เพราะว่าภิกษุมีเงินทองไม่ได้เลย เป็นนิสสัคคียปาจิตตีย์ อาบัติคือโทษผิด ที่ไม่ประพฤติตามพระธรรมวินัย เพราะเหตุว่า ชีวิตของบรรพชิต สละทรัพย์สินเงินทอง ทุกสิ่งทุกอย่าง จะกลับมารับเงินทองอีก ได้หรือ? ในเมื่อได้ตั้งความประสงค์ จริ่งใจแล้ว ที่จะขัดเกลากิเลสในเพศบรรพชิต

เพราะฉะนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นชีวิตของบรรพชิต จะไม่เกี่ยวข้องกับเงินและทองเลย แต่จะมีชีวิต ตามสิ่งที่จำเป็น ซึ่งคฤหัสถ์ที่เห็นประโยชน์ ก็อนุเคราะห์ตามสมควร ในเรื่องของจีวร เครื่องนุ่งห่ม เสนาสนะ ที่อยู่อาศัยที่พอเหมาะพอควร ในเรื่องอาหารบิณฑบาต

ตามมีตามได้ เขาให้อะไรก็ไปเลือกไม่ได้ แล้วก็ ที่อยู่อาศัย ยารักษาโรค
เท่านั้น อยู่ได้ไหม? ได้แน่นอน โดยเฉพาะผู้ที่จะขัดเกลากิเลส
อาหารอิ่มแล้ว ก็พอแล้ว เสื้อผ้า พอสมควร ที่อยู่ก็มีแล้ว เวลาที่
ป่วยไข้ก็มียารักษาโรค ชีวิตดำรงอยู่ได้ เพราะขัดเกลากิเลส...

...เพราะฉะนั้น กฐิน ไม่ใช่อย่างที่พุทธบริษัทผู้ไม่เข้าใจและไม่รู้จัก
พระพุทธานุสาकरะทำสืบ ๆ ต่อกันมา โดยการที่ กฐินคือเงิน ใช
ไหม? ไม่ใช่กฐินคือผ้า ที่อนุญาตไว้ตามพระวินัยบัญญัติ และบาง
คนก็หาวิธีที่จะได้เงิน โดยการที่ ให้มีผู้ที่ถวายเป็นเจ้าภาพ ใช้
คำว่าเจ้าภาพ แต่ผ้าผืนเดียว แล้วคนที่อยากถวายเยอะ ก็เลยมา

ร่วมกัน เป็นกฐินสามัคคี แล้วก็เจ้าภาพกฐินร่วมกัน แต่ว่าคนหนึ่งเท่านั้นที่จะเป็นเจ้าของ คนอื่นก็เป็นเจ้าภาพร่วมกัน เป็นสามัคคีไป ทุกอย่าง คิดเอง ทำเอง เป็นการทำลายพระธรรมวินัย โดยที่ไม่เข้าใจเลย คิดว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้อง แต่ความจริง เมื่อไม่เข้าใจ ธรรมะ ไม่เข้าใจพระวินัย ก็ทำสิ่งที่คิดว่า พระภิกษุก็คือ เหมือนคฤหัสถ์ทุกอย่าง มีทุกอย่างที่คฤหัสถ์มี เพียงต่างกันที่จิวร เครื่องนุ่งห่มเท่านั้นที่ต่างกัน แต่ชีวิตความเป็นอยู่เหมือนคฤหัสถ์ สมัยนี้ บางแห่งก็รับประทานอาหารเย็น ถูกไหม? ความจริงต้องเป็นความจริง เพื่อแก้ไข สิ่งใดที่ผิด เมื่อรู้ว่าผิดต้องแก้ ถ้าปล่อยทิ้งไว้ ก็เป็นการทำลายพระศาสนา

ด้วยเหตุนี้ ถ้าเป็นผู้ที่เคารพในพระธรรมวินัย ในพระรัตนตรัย ก็คือต้องศึกษาว่าอะไรถูก อะไรผิด ถ้าเราเข้าใจผิด ก็ศึกษาให้ถูก แล้วก็ทิ้งสิ่งที่ผิดไป ไม่ใช่ว่าจะทำ ๆ ตาม ๆ กัน เหมือนเดิม ให้ผิดต่อไป ซึ่งก็เป็นการทำลายพระพุทธศาสนา เพราะฉะนั้น ก็เป็นสิ่งที่ควรอย่างยิ่ง ที่จะเป็นผู้ตรง...

ผศ.อรรถพร :

เราจะเห็นความไม่รู้จักพระพุทธศาสนาอย่างมากมายขยายตัวเป็นวงกว้างในทุก ๆ เรื่อง หยิบมาแต่ละเรื่องก็ไม่ถูกต้องหมดเลย เพราะว่าอยากจะเข้าใจจริง ๆ กฐินในพระวินัยแสดงอย่างไร ก็อย่างที่ท่านอาจารย์ได้สรุปแล้ว ท่านสามารถที่จะศึกษาโดยตรงในพระวินัย

ปิฎกได้เลย เข้าใจได้ แล้วก็เห็นชีวิตที่ละคลายจริง ๆ แต่ ณ บัดนี้ ได้ผนวกเป็นพิธีกรรมด้วยความไม่รู้อย่างมหาศาล เมื่อเช้านอนอยู่ที่พัทลุง เผอิญอาจารย์ธีรพันธ์เปิดทีวีตอนรอที่จะออกมาข้างนอก ก็มีข่าวกฐินของจังหวัดใหญ่ที่มีช้างเยอะ เขาคิดกันตามประสาความที่ไม่รู้จักพระพุทธศาสนา

ก็มีช้างแต่งตัวสวยงาม ช้างสวยงามมาก ตัวใหญ่ อ้วน งาก็สวย แล้วก็มีการประดับประดาขบวนช้างมาในพิธีกฐิน ต้องบอกว่ากฐินงานช้าง เพราะเอาช้างมาจริง ๆ แล้วพิธีกรข่าวก็ยังคิดว่าดี ช้างก็จะได้บุญด้วย ท่านอาจารย์ครับ ช้างจะได้บุญไหมครับ? แล้วคนที่เป็นทั้งหมดจะเป็นบุญไหม?

ท่านอาจารย์ :

รู้จักบุญหรือเปล่า? หรือว่า แค่อยากได้บุญ แต่ไม่รู้ว่าบุญคืออะไร แล้วก็ไม่รู้เลยว่า พระพุทธศาสนาเป็นคำสอนเพื่อละ เพื่อละความไม่รู้ที่นำมาซึ่งกิเลสมากมายมหาศาล ขณะนี้ ชาวทั้งหลายในประเทศไทย ทุกวงการ ทุกชาวพุทธ นี่หรือเมืองพระพุทธศาสนา เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ ถ้าเป็นเมืองพระพุทธศาสนาจริง ๆ ต้องไม่มีสิ่งเหล่านี้เลย แต่เพราะเหตุว่า มีแต่ชื่อ แล้วก็ไม่ได้เข้าใจว่าพระพุทธศาสนาคืออะไร จึงมีพุทธิตทุกวงการ เพราะความไม่รู้ แต่ว่าพระธรรมที่ทรงแสดง เป็นการแสดงให้เห็นความจริงว่า แท้ที่จริงแล้ว ไม่มีเรา แต่เพราะความไม่รู้ จึงติดข้อง จนกระทั่ง อะไรก็ไม่สำคัญเท่าเรา ทั้งหมด ทุกชาติ เป็นเราอย่างมั่นคง แล้วก็แสวงหาทุกอย่าง ไม่ได้

โดยทางสุจริตก็เป็นโดยทางทุจริต แต่ถ้าจะรู้จักพระพุทธศาสนาจริง ๆ
คือ ทุกคำของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นไปเพื่อละความไม่รู้ และ
ขัดเกลากิเลส!!

...เพราะฉะนั้น ในสมัยพุทธกาล ผู้บวชไม่มีพิธีอะไรเลย ที่จะต้องมา
มีช้างแต่งตัวสวย ๆ หรืออะไรอย่างนี้ ไม่มีสิ่งที่ชาวโลกคิดว่าจะต้องมา
รำฟ้อน หรือจะต้องขี่ม้าหรือว่าทำอะไร นั่นคือละหรือ? ละหรือเปล่า?
ไม่ใช่เรื่องละเลย ต้องเป็นผู้ที่เคารพในความจริง ในกุศลของผู้ที่จะ
ขัดเกลากิเลสว่า เขาจะขัดเกลากิเลส เอากิเลสไปให้เขาทำไม
เพราะเหตุว่ายุคนี้สมัยนี้ ทันทิที่บวชเสร็จออกจากโบสถ์ รับเงิน
ทันทิ จริงไหม? และชาวพุทธต้องเป็นผู้ตรง พระธรรมวินัยแสดง
ความต่างกันของเพศคฤหัสถ์ และบรรพชิตโดยประการทั้งปวง
ประการหนึ่งก็คือว่า ภิกษุในธรรมวินัย ไม่รับและไม่ยินดี ในเงิน

และทอง เพราะเหตุว่า สละแล้ว ซึ่งความติดข้อง ในรูป ในเสียง ในกลิ่น ในรส ในสรสเรณู ในทรัพย์สมบัติ ในลาภ ในยศ ทั้งหมด เพื่อที่จะขัดเกลากิเลส เพื่อที่จะรู้ความจริง การที่จะสละจริง ๆ สละแล้ว จะรับได้ไหม เพราะฉะนั้น คนที่เอาเงินไปให้ภิกษุ ไม่รู้จัก ภิกษุว่า ภิกษุเป็นผู้ที่ไม่รับและไม่ยินดี ในเงินและทอง เพราะฉะนั้น คฤหัสถ์ซึ่งไม่เข้าใจพระธรรมวินัย ก็ทำลายพระพุทธศาสนา ทำลาย คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ด้วยความไม่รู้ จึงได้กระทำผิด ซึ่งไม่เป็นการที่จะทำให้ได้มีความเข้าใจพระธรรมและการขัดเกลา กิเลสอย่างถูกต้องเลย...

...เพราะฉะนั้น ก็ถึงเวลาแล้ว ที่จะได้เป็นผู้ที่ร่วมกันทำนุบำรุงพระศาสนา บูชาพระรัตนตรัย สูงสุด ด้วยการเข้าใจพระธรรม ด้วยการฟังและไตร่ตรอง สิ่งใดผิดก็ทิ้ง ไม่ใช่ไปเก็บไว้ และสิ่งใดถูก ก็จะต้องดำรงรักษาและให้คนอื่นได้เข้าใจถูกต้องด้วย มิฉะนั้น พระศาสนาก็อันตราย เพราะเหตุว่า อย่างอื่นไม่สามารถจะรักษาคำสอนของพระศาสนาได้เลย นอกจากความเข้าใจถูก ในคำที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ดีแล้ว ทั้งพระสูตร พระวินัย และพระอภิธรรม...

กราบเท้าบูชาคุณ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ที่เคารพยิ่ง
ขออนุโมทนาในกุศลศรัทธาของคุณโอ ปวีร์ คชภักดี และครอบครัว
และขออนุโมทนาในกุศลจิตของทุกท่านครับ

